

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

**GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VOOR HET
GRONDGEBIED VAN** , in naam van het

Vlaamse Gewest, met kantoor gevestigd te

als wettelijke opvolger van de Gemachtigde Ambtenaar voor
de provincie ,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van
Cassatie, kantoor houdende te , alwaar keuze
van woonplaats wordt gedaan,

tegen

.

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van Cassatie,
kantoor houdende te , alwaar keuze van
woonplaats wordt gedaan.

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 19 december 2001 gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht heeft geconcludeerd.

III. Feiten

Uit het bestreden arrest blijkt het volgende :

1. bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt van 8 december 1992 werd verweerder veroordeeld wegens een stedenbouwkundige overtreding tot herstel van de plaatsen in de vorige staat op straffe van een dwangsom van 10.000 BEF per dag ;

2. het Hof van Beroep te Antwerpen bevestigde bij arrest van 16 november 1994 bovenvermeld vonnis met dien verstande dat erin werd gespecificeerd dat de termijn van één jaar binnen dewelke de plaats in zijn oorspronkelijke staat dient hersteld, ingaat vanaf de datum waarop het arrest kracht van gewijsde zal hebben ;

3. tegen het arrest van het hof van beroep werd cassatieberoep ingesteld, hetgeen door het Hof werd verworpen bij arrest van 11 april 1995 ;

4. eiser liet op 30 mei 1996 het arrest van het hof van beroep aan verweerder betekenen ;

5. het cassatiearrest van 11 april 1995 werd niet aan verweerder betekend ;

IV. Middelen

Eiser voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan.

1. Eerste middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 147 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 ;
- de artikelen 608, 1115 en 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek ;
- de artikelen 373 en 439 van het Wetboek van Strafvordering.

Aangevochten beslissingen

Bij het bestreden arrest meent het Hof van Beroep te Antwerpen eisers hoger beroep ongegrond te moeten verklaren en de bestreden beschikking van de eerste rechter te moeten bevestigen, mits de verbetering van de materiële vergissing dat de datum van het beslagexploot in het dispositief van de bestreden beschikking 15 juli 1996 moet zijn, op grond :

“dat de eerste rechter in de bestreden beschikking, op grond van een oordeelkundige motivering, die het hof tot de zijne maakt en die hier voor herhaald wordt gehouden, en die in hoger beroep niet afdoende wordt weerlegd, terecht geoordeeld heeft dat het exploit van betekening bevel dd. 30.05.1996 en het uitvoerend beslag op roerende goederen dd. 15.07.1996 geen verder gevolg zullen hebben voor wat de dwangsommen betreft ; dat bij deze de materiële vergissing in de vermelding van de datum van het beslagexploot in het dispositief van de bestreden beschikking, dat 15.07.1996 moet zijn, wordt rechtgezet ; dat, voor zover als nodig en ter aanvulling van de redengeving van de eerste rechter, nog het volgende kan opgemerkt worden ;

dat (eiser) thans niet meer betwist dat geen dwangsommen verschuldigd kunnen zijn vóór de betekening op 30.05.1996 van het arrest van 16.11.1994 van dit hof en zijn beroep dan ook beperkt tot de dwangsommen die na 30 mei 1996 verbeurd zouden kunnen worden ;

dat artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de dwangsom niet kan worden verbeurd vóór de betekening van de uitspraak

waarbij zij is vastgesteld ; dat deze voorwaarde dient begrepen tegen de achtergrond van de regel dat een dwangsom slechts verschuldigd kan worden indien de uitspraak, waarin de hoofdveroordeling waaraan zij is verbonden, uitvoerbaar is ; dat de vereiste betekening er mede toe strekt aan de veroordeelde ter kennis te brengen dat de schuldeiser van oordeel is dat aan de vereisten voor een gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is voldaan en hij er uitvoering van verlangt ; dat wanneer de dwangsom wordt opgelegd bij een uitspraak waartegen een rechtsmiddel wordt aangewend dat schorsende werking heeft, de dwangsom dan ook slechts verschuldigd kan zijn na de betekening van de beslissing waarbij over dit rechtsmiddel uitspraak werd gedaan, samen met de bestreden beslissing (vgl. ... Benelux Gerechtshof 12.05.1997, R.W. 1997-98,71) ; dat het cassatieberoep in strafzaken schorsende werking heeft ; dat wanneer de dwangsom werd opgelegd door de strafrechter, zoals in casu, de dwangsom niet kan verbeuren wanneer tegen die beslissing cassatieberoep werd ingesteld ;

dat slechts door de uitspraak over de voorziening in cassatie de schorsende werking van het rechtsmiddel eindigt ; dat in dat geval de dwangsom dan ook eerst kan worden verbeurd vanaf de betekening van het cassatiearrest waarbij de voorziening wordt verworpen ; dat de dwangsom in casu bijgevolg niet kon verbeuren voordat het arrest dd. 11.04.1995 van het Hof van Cassatie aan (verweerder) werd betekend ; dat (eiser) niet aantoont dat dergelijke betekening plaatsvond zodat de door (eiser) bij het bestreden bevel en beslag opgevorderde dwangsom niet verschuldigd zijn”.

De oordeelkundige motivering van de eerste rechter, die het bestreden arrest tot de zijne maakt, luidde als volgt :

“Bij arrest van 20.11.1997 van het Hof van Beroep te Antwerpen in verband met het verzoek tot interpretatie van het arrest van 16.11.1994 werd de vordering als ongegrond afgewezen. Zij stelde dat in haar eerste arrest zij het vonnis van de eerste rechter bevestigde waarin de afbraak bevolen werd van de wederrechtelijke constructie die dienst doet als burelen. In de ‘vorige staat’ zowel als in de ‘oorspronkelijke staat’ in die zin moet geïnterpreteerd worden en er derhalve geen verdere uitlegging nodig is.

(Eiser) liet het arrest van 16.11.1994 van het Hof van Beroep te Antwerpen na afwijzing van het cassatieberoep op 11.04.1995 op 30.05.1996 betekenen met bevel tot betaling in opeising van de dwangsom van 10.000 BEF per dag vertraging vanaf 3 december 1995, zijnde één jaar na het in kracht van gewijsde treden van het arrest.

In strafzaken – zoals hier ten gronde liggen van de discussie – heeft een cassatieberoep een schorsende werking. Wordt de dwangsom opgelegd door de strafrechter, dan kan de dwangsom niet verbeuren wanneer tegen die beslissing cassatieberoep werd ingesteld. De dwangsom kan in dat geval eerst worden verbeurd vanaf de betekening van het cassatiearrest (Brussel 25.04.1991, J.T. 1991, 771 ; Beslagr. Brugge 10.05.1994, R.W. 1995-1996, 206).

Dit volgt uit het principe van artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek dat de verbeuring van de dwangsom enkel mogelijk is na de betekening van de uitspraak die de dwangsom oplegde of de bevestiging ervan door een hoger rechtscollege. Uit de voorliggende stukken blijkt dat het arrest van 16 november 1994 van het Hof van Beroep te Antwerpen op 30 mei 1996 betekend werd. Het arrest van het Hof van Cassatie dd. 11.04.1995 werd blijkbaar niet betekend, zodat er geen verbeuring is van de dwangsom.

De vorderingen van (verweerder) zijn gegrond voor wat betreft de verbeuring van de dwangsom. Wat de schadevergoeding betreft, blijkt niet dat de uitvoeringsprocedure tergend en/of roekeloos of schadeverwekkend was. Zo ook is de tegeneis ongegrond, nu blijkt dat (eiser) nagelaten heeft het cassatiearrest te laten betekenen om de dwangsom te laten verbeuren en (verweerder) de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen mocht aanwenden. Wat de gevorderde dwangsommen door eiser betreft is er geen enkele reden om deze toe te kennen omdat het uitvoerend beslag geen grond heeft enkel voor wat de dwangsommen betreft, doch wel voor de kosten. De betekening met bevel van het arrest van 16.11.1994 was een nuttige maatregel om (verweerder) aan te sporen zich te houden aan de hem opgelegde veroordeling”.

Grieven

Luidens artikel 1385bis, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter op vordering van één der partijen de wederpartij veroordelen tot betaling van een geldsom, dwangsom genaamd, voor het geval dat aan de hoofdveroordeling niet wordt voldaan, onverminderd het recht op schadevergoeding indien daartoe gronden zijn.

Artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek stelt dat de dwangsom niet kan worden verbeurd vóór de betekening van de uitspraak waarbij zij is vastgesteld.

Deze betekening heeft tot doel de schuldenaar op formele wijze op de hoogte te brengen van de wil van de schuldeiser om de beslissing te zien uitgevoerd worden, met dien verstande dat de dwangsom zal verbeuren indien de schuldenaar hieraan niet vrijwillig voldoet.

Indien de betekening, waarvan sprake in artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, derhalve noodzakelijkerwijze een akte betreft die vatbaar is voor gedwongen tenuitvoerlegging, vermits enkel in die hypothese de uitvoering van de hoofdveroordeling, waaraan de dwangsom verbonden is, kan worden afgedwongen, worden door deze wetsbepaling evenwel aan de schuldeiser geen andere vereisten opgelegd dan de betekening van de beslissing waarbij de dwangsom werd vastgesteld.

Uit deze wetsbepaling kan inzonderheid niet worden opgemaakt dat benevens de uitspraak, waarbij de dwangsom wordt opgelegd, de partij, die de veroordeling tot een dwangsom heeft bekomen, ook gehouden zou zijn tot de gelijktijdige betekening van de beslissing van verwerping van het cassatieberoep dat ingesteld werd tegen deze beslissing.

De op dat rechtsmiddel gewezen beslissing brengt immers geen enkele wijziging aan de beslissing waarbij de dwangsom werd opgelegd.

Blijkens de artikelen 147 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 en 608 van het Gerechtelijk Wetboek treedt het Hof van Cassatie immers niet in de beoordeling van de zaken zelf en neemt het enkel kennis van de beslissingen in laatste aanleg die voor het hof worden gebracht wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van

nietigheid voorgeschreven vormen, zonder dat het enige veroordeling kan uitspreken.

Zulks geldt evenzeer ten aanzien van de beslissing die wordt gewezen in strafzaken, alwaar in de regel de beslissing slechts uitvoerbare kracht verwerft op het ogenblik waarop deze beslissing in kracht van gewijsde is getreden, dit wil zeggen op het ogenblik waarop zij door geen enkel gewoon rechtsmiddel, te weten verzet, hoger beroep of cassatieberoep, nog kan worden aangevochten dan wel op het ogenblik waarop het tegen de beslissing aangewende rechtsmiddel als ongegrond wordt afgewezen.

Geen enkele wetsbepaling voorziet weliswaar in de betekening van het arrest van verwerping van het cassatieberoep, zoals a contrario kan worden opgemaakt uit artikel 1115 van het Gerechtelijk Wetboek dat uitsluitend voorziet in de betekening van het cassatiearrest van vernietiging, evenals uit artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering, waarbij uitsluitend wordt bepaald dat de tenuitvoerlegging van de beslissing, waartegen dit cassatieberoep werd ingesteld, zal geschorst zijn zolang er geen uitspraak over dit rechtsmiddel werd gedaan en uit artikel 439 van het Wetboek van Strafvordering, waarbij enkel wordt voorzien in een mededeling van het arrest van verwerping aan de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie.

In zoverre het Hof van Beroep te Antwerpen bij het bestreden arrest en met overname van de overwegingen van de eerste rechter oordeelt dat de dwangsom eerst kan worden verbeurd vanaf de betekening van het cassatiearrest, waarbij de voorziening, ingesteld in strafzaken, tegen het arrest waarbij door de strafrechter een dwangsom werd verbonden aan de door hem opgelegde herstelmaatregel, wordt verworpen, arrest dat zelf blijkens de vaststellingen van het bestreden arrest door eiser aan verweerder werd betekend nadat dit cassatieberoep werd verworpen en derhalve nadat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen in kracht van gewijsde was getreden en uitvoerbare kracht had verworven, voegt het hof van beroep voor het verbeuren van de dwangsom aan de wet een voorwaarde toe die deze niet bevat en schendt het derhalve artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Bovendien schendt het aldus ook de artikelen 147 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 en 608 van het Gerechtelijk

Wetboek, waaruit volgt dat het Hof van Cassatie geen bevoegdheid bezit om in de feiten zelf te treden en derhalve om een uitgesproken veroordeling te wijzigen, artikel 1115 van het Gerechtelijk Wetboek, waaruit volgt dat enkel de arresten van vernietiging moeten worden betekend, artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering, waaruit volgt dat het verkrijgen van uitvoerbare kracht van een strafrechtelijke beslissing, gewezen in graad van hoger beroep, uitsluitend afhangt hetzij van het verstrijken van de termijn tot het instellen van een cassatieberoep zonder dat dit rechtsmiddel wordt ingesteld, hetzij van het wijzen van een beslissing waarbij dit cassatieberoep ongegrond wordt verklaard, evenals artikel 439 van het Wetboek van Strafvordering, waaruit volgt dat arresten van verwerping enkel aan de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie moeten worden meegedeeld.

2. Tweede middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- *de artikelen 23, 24, 25, 26 en 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek ;*
- *artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering ;*
- *artikel 65, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw ;*
- *artikel 68, §1, van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997, zoals van toepassing vóór de opheffing bij decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening ;*
- *het algemeen rechtsbeginsel van het strafrechterlijk gezag van gewijsde ;*
- *het algemeen rechtsbeginsel van de uitvoerbare kracht van strafrechtelijke beslissingen.*

Aangevochten beslissingen

Bij het bestreden arrest meent het Hof van Beroep te Antwerpen eisers hoger beroep ongegrond te moeten verklaren en de bestreden beschikking van de eerste rechter te moeten bevestigen, mits de verbetering van de materiële

vergissing dat de datum van het beslagexploot in het dispositief van de bestreden beschikking 15 juli 1996 moet zijn, op grond dat :

“ten overvloede (verweerder) terecht laat gelden dat, zelfs indien de betekening van het voormelde cassatiearrest niet vereist zou zijn, quod non, de termijn van één jaar die verleend werd om te voldoen aan de hoofdveroordeling, slechts begin te lopen vanaf de betekening en niet vanaf de datum van de uitspraak ; dat de dwangsom in dat geval ten vroegste kon verbeuren vanaf 30.05.1997, hetzij één jaar na de betekening van 30.05.1996 ; dat, nu (eiser) erkent dat de plaats hersteld was op 7 augustus 1996 (zie tweede beroepsconclusie (eiser), p. 7), er alleszins geen dwangsom verschuldigd is”.

Grieven

2.1. Eerste onderdeel

Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt van 8 december 1992 werd verweerder veroordeeld wegens een stedenbouwkundige overtreding tot herstel van de plaatsen in de vorige staat op straffe van een dwangsom van 10.000 BEF per dag.

Voornoemd vonnis werd op dat punt bevestigd bij arrest van 16 november 1994 van het Hof van Beroep te Antwerpen, met dien verstande dat hierin werd gepreciseerd dat de termijn van één jaar binnen dewelke de plaats in zijn oorspronkelijke toestand diende hersteld te zijn inging vanaf de datum waarop het arrest kracht van gewijsde zou hebben.

Uit voormeld arrest blijkt aldus duidelijk dat de termijn, waarbinnen de hoofdveroordeling, te weten het herstel van de plaatsen in hun vorige toestand, moest worden uitgevoerd, een aanvang nam op datum van het in kracht van gewijsde treden van het arrest.

Aangaande het vertrekpunt van de termijn, waarbinnen de hoofdveroordeling moest worden uitgevoerd, werd zodoende door de strafrechter op definitieve wijze uitspraak gedaan.

De beslissing aangaande dit punt kon derhalve niet meer in vraag worden gesteld door de burgerlijke rechter zonder afbreuk te doen aan het

strafrechtelijk gezag van gewijsde dat aan het arrest van 16 november 1994 is gehecht.

Het bestreden arrest, dat oordeelt dat de termijn van uitvoering slechts een aanvang nam vanaf de betekening van het arrest van 16 november 1994, die plaatsvond op 30 mei 1996, daar waar in dit arrest uitdrukkelijk is bepaald dat de termijn van uitvoering een aanvang nam op datum van het in kracht van gewijsde treden van dit beslissing, miskent het rechterlijk gezag van gewijsde, dat aan voornoemd vonnis kleeft, en schendt derhalve de artikelen 23, 24, 25 en 26 van het Gerechtelijk Wetboek evenals het algemeen rechtsbeginsel van het strafrechterlijk gezag van gewijsde.

2.2. Tweede onderdeel

Blijkens artikel 1385bis, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter op vordering van één der partijen de wederpartij veroordelen tot betaling van een geldsom voor het geval dat aan de hoofdveroordeling, al dan niet na het verstrijken van een bepaalde termijn, niet wordt voldaan.

Deze dwangsom kan blijkens artikel 1385bis, derde lid, van datzelfde wetboek niet verbeuren vóór de betekening van de uitspraak waarbij zij is vastgesteld, met dien verstande dat de rechter kan bepalen dat de veroordeelde pas na verloop van een zekere termijn de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Artikel 1385bis, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter weliswaar niet verhinderen te bepalen dat de door hem uitgesproken veroordeling een aanvang zal nemen op het tijdstip waarop de beslissing in kracht van gewijsde treedt, hetgeen in strafzaken samenvalt met het tijdstip waarop de beslissing niet meer vatbaar is voor verzet binnen de gewone termijn, hoger beroep of cassatieberoep.

Artikel 65, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en artikel 68, §1, van het gecoördineerd decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening bepalen trouwens uitdrukkelijk dat de termijn die de strafrechter voor het herstel van de plaatsen in de vorige staat bepaalt en die een jaar niet mag overschrijden, krachtens de wet ingaat op het ogenblik dat het vonnis of arrest

in kracht van gewijsde gaat, hetzij op het ogenblik waarop die beslissing niet meer vatbaar is voor verzet, hoger beroep of cassatieberoep.

Uit een en ander volgt dat het ogenblik waarop de hoofdveroordeling moet worden uitgevoerd en waarop derhalve de termijn van tenuitvoerlegging een aanvang neemt en het ogenblik waarop de veroordeling tot betaling van een dwangsom uitwerking heeft niet noodzakelijk zullen samenvallen.

Het hof van beroep, dat oordeelt dat de termijn van één jaar die wordt verleend om te voldoen aan de hoofdveroordeling, slechts begint te lopen vanaf de betekening en niet vanaf de uitspraak en oordeelt dat de dwangsom in navolging van dit beginsel in onderhavig geval ten vroegste vanaf 30 mei 1997 kon verbeuren, aldus tevens het tijdstip waarop de beslissing in kracht van gewijsde was getreden als vertrekpunt van die termijn uitsluitend, schendt de artikelen 1385bis, inzonderheid het eerste, derde en vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, 65, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en 68, §1, van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997, zoals van toepassing vóór de opheffing bij decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, en voor zoveel als nodig artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering evenals het algemeen rechtsbeginsel van de uitvoerbare kracht van strafrechterlijke beslissingen en het algemeen rechtsbeginsel van de kracht van het strafrechterlijk gewijsde en is derhalve niet naar recht verantwoord.

V. Beslissing van het Hof

1. Eerste middel

Overwegende dat, luidens artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, dat overeenstemt met artikel 1, lid 3, van de Eenvormige Wet, de dwangsom niet kan worden verbeurd vóór de betekening van de uitspraak waarbij ze is vastgesteld ;

Overwegende dat, zoals blijkt uit het arrest in de zaak van het Benelux Gerechtshof van 12 mei 1997, de dwangsom niet wordt verbeurd

gedurende de tijd dat wegens het instellen van een rechtsmiddel de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is geschorst ;

Overwegende dat, mede in verband met het belang dat beide partijen er bij hebben dat ter zake zo min mogelijk onzekerheden bestaan en nadere geschillen zoveel mogelijk worden voorkomen, uit een en ander volgt dat de betekening mede ertoe strekt de veroordeelde te doen blijken dat naar het oordeel van de schuldeiser aan de eisen voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de hoofdveroordeling is voldaan ;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering, de tenuitvoerlegging van een arrest van het hof van beroep geschorst is indien er een cassatieberoep is ingesteld ;

Dat hieruit volgt dat, in strafzaken, indien een cassatieberoep is ingesteld tegen een arrest van het hof van beroep dat een dwangsom oplegt, de dwangsom slechts kan worden verbeurd vanaf de betekening aan de schuldenaar van het arrest dat het cassatieberoep verwerpt ;

Overwegende dat de appèlrechters door te oordelen dat de dwangsom niet kon worden verbeurd alvorens het arrest van het Hof van Cassatie van 11 april 1995 aan verweerder werd betekend, hun beslissing naar recht verantwoorden ;

Overwegende voor het overige dat het middel afgeleid is uit de vergeefs aangevoerde schending van artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek ;

Dat het middel niet kan worden aangenomen ;

2. Tweede middel

Overwegende dat de onderdelen geheel zijn gebaseerd op de onderstelling dat de betekening van het cassatiearrest van 11 april 1995 niet vereist zou zijn ;

Overwegende dat uit het antwoord op het eerste middel volgt dat de betekening van het cassatiearrest van 11 april 1995 wel degelijk vereist is opdat de dwangsom kan verbeurd worden ;

Overwegende dat gelet op het antwoord op het eerste middel, het tweede middel geen belang meer vertoont ;

Dat het middel niet ontvankelijk is ;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Verwerpt het cassatieberoep ;

Veroordeelt eiser in de kosten.

De kosten begroot op de som van vierhonderd vijftientig euro negenendertig cent jegens de eisende partij en op de som van honderd en vijf euro zesenzeventig cent jegens de verwerende partij.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, eerste kamer, te Brussel, door voorzitter _____, de raadsheren _____, en in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend en drie uitgesproken door voorzitter _____, in aanwezigheid van advocaat-generaal met opdracht _____, met bijstand van afgevaardigd adjunct-griffier _____.